

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 09/12/2006
Spisová značka: 20 CDO 1688/2006
Typ rozhodnutí: Usnesení
Heslo:
Dotčené předpisy: čl. 64 předpisu č. 97/1963Sb.
čl. 54 předpisu č. 97/1963Sb.
Kategorie rozhodnutí: D
20 Cdo 1688/2006

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Ištvánka a soudců JUDr. Vladimíra Mikuška a JUDr. Pavla Krbka ve věci výkonu rozhodnutí oprávněné M. F. & C., zastoupené advokátem, proti povinné R. P. spol. s r.o., zastoupené advokátem, prodejem movitých věcí, pro 31.511,42 EUR s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha – východ pod sp. zn. E 992/2001, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. května 2005, č. j. 30 Co 201/2005-62, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Povinná je povinna zaplatit oprávněné na nákladech dovolacího řízení částku ve výši 11.315,- Kč k rukám advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Odvolací soud obsahově posuzováno potvrdil usnesení, jímž soud prvního stupně nařídil výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí povinné; vymáhanou pohledávku vyjádřenou v již neexistující měně (DEM) vyjádřil podle příslušného přepočítacího koeficientu v eurech. Je toho názoru, že jsou splněny všechny nezbytné předpoklady pro uznání a vykonání cizozemských exekučních titulů, v daném případě pak rozsudku pro zmeškání, spolu s usnesením o náhradě nákladů Zemského soudu v Regensburgu, Spolková republika Německo, stanovené zákonem č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon č. 97/1963 Sb.“). Odvolací soud dále poukázal na Prohlášení Ministerstva spravedlnosti ze dne 21. srpna 2001 o vzájemnosti při uznávání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních ze strany Spolkové republiky Německo, dokládající splnění předpokladu vzájemnosti požadovaného § 64 písm. e/ zákona č. 97/1963 Sb., přičemž se neztotožnil s názorem povinné, dle kterého je vzájemnost zaručena pouze u těch rozhodnutí, která byla vydána až po dni vydání uvedeného Prohlášení, tedy po 21. srpnu 2001.

Povinná v dovolání namítla, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „o.s.ř.“)], jelikož soudy obou stupňů nesprávně posoudily splnění předpokladů pro uznání a vykonatelnost předložených exekučních titulů. Je toho názoru, že Prohlášení Ministerstva spravedlnosti nelze vykládat tak, že od data jeho vydání se požadavek vzájemnosti vztahuje na všechna (německá) rozhodnutí, bez ohledu na to, kdy byla vydána. Pokud Ministerstvo spravedlnosti předmětné Prohlášení formulovalo tak,

že je dán předpoklad k tomu, aby české soudy „napříště“ uznávaly a vykonávaly rozhodnutí německých soudů, pak nelze než dovést, že podmínka vzájemnosti předpokládaná § 64 písm. e/ zákona č. 97/1963 Sb., je splněna pouze u rozhodnutí vydaných po datu vydání Prohlášení Ministerstva spravedlnosti, tedy po 21. srpnu 2001; oprávněnou předloženou exekuční tituly však byly vydány před tímto dnem. Navrhuje proto, aby dovolací soud zrušil usnesení soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Oprávněna ve vyjádření k dovolání povinné navrhl, aby bylo odmítnuto, popř. zamítnuto, neboť výklad Prohlášení Ministerstva spravedlnosti o vzájemnosti při uznávání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních ze strany Spolkové republiky Německo podaný odvolacím soudem je správný. Výraz „napříště“ použitý v Prohlášení je třeba vykládat tak, že se týká toliko postupu soudů po datu vyhlášení a neznamena, že by měla být zaručena vzájemnost až u těch rozhodnutí, která budou vyhlášena po tomto datu. Prohlášení Ministerstva spravedlnosti má toliko deklaratorní význam, kterým se pouze konstatuje již existující vztah mezi oběma státy.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 238a odst. 1 písm. c/ o.s.ř. je dovolání přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí; ustanovení § 237 odst. 1 a 3 zde platí obdobně (odstavec 2).

Z uvedeného plyne, že dovolání proti těmto usnesením je přípustné za předpokladu, že jsou splněny podmínky (jedna z nich), vyslovené v § 237 odst. 1 písm. a/ až c/ o.s.ř.

Jelikož napadené usnesení není věcně měnícím (§ 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.), ani potvrzujícím poté, co předchozí (jiné) rozhodnutí soudu prvního stupně bylo odvolacím soudem zrušeno (§ 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.), přichází v úvahu – k založení přípustnosti dovolání – toliko ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.

Aby mohlo být dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř., musel by dovolací soud dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je ve věci samé po právní stránce zásadního významu.

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li tuto otázku v rozporu s hmotným právem.

Tato podmínka je v dané věci splněna; k otázce, jež byla klíčová pro rozhodnutí odvolacího soudu v rámci vykonávacího řízení, a kterou otevřela dovolatelka prostřednictvím způsobilého dovolacího důvodu, se Nejvyšší soud dosud explicitě nevyjádřil; přitom její posouzení může být způsobilé ovlivnit posouzení věcí obdobných, protože má i potřebný potenciál ku zobecnění.

Při přezkumu rozhodnutí odvolacího soudu je dovolací soud vázán důvody (včetně jejich konkrétního vymezení), které byly dovoláním uplatněny; je-li dovolání přípustné – jako v projednávaném případě – přihlédne dovolací soud z úřední povinnosti též k vadám uvedeným

v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a/, b/ a odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o.s.ř.).

Protože uvedené vady namítány nebyly a ze spisu se nepodávají, je předmětem dovolacího přezkumu posouzení splnění předpokladů pro uznání a výkon rozhodnutí Zemského soudu v Regensburgu, Spolková republika Německo, konkrétně pak s přihlédnutím k dikci Prohlášení Ministerstva spravedlnosti o vzájemnosti při uznávání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních ze strany Spolkové republiky Německo.

Dovolání není důvodné.

Podle ustanovení § 64 písm. e/ zákona č. 97/1963 Sb., nelze cizí rozhodnutí uznat ani vykonat, jestliže není zaručena vzájemnost; vzájemnost se nevyžaduje, nesměřuje-li cizí rozhodnutí proti československému občanu nebo právnické osobě.

Podle ustanovení § 54 zákona č. 97/1963 Sb., je prohlášení ministerstva spravedlnosti o vzájemnosti ze strany cizího státu, vydané v dohodě s ministerstvem zahraničních věcí a s jinými příslušnými ministerstvy, pro soudy i jiné státní orgány závazné.

Podle článku II. Prohlášení Ministerstva spravedlnosti České republiky o vzájemnosti při uznávání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních ze strany Spolkové republiky Německo ze dne 21. srpna 2001 je dán předpoklad k tomu, aby české soudy napříště uznávaly a vykonávaly rozhodnutí německých soudů ve věcech občanských a obchodních, neboť vzájemnost požadovaná v ustanovení § 64 písm. e/ zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, je zajištěna.

Dovolací soud považuje za nesprávný názor dovolatelky, podle kterého je z důvodu použití slova „napříště“ v textu Prohlášení (použitím – ostatně – i v dalších prohlášeních Ministerstva spravedlnosti o splnění podmínky vzájemnosti ze strany cizího státu) nutno dovozovat vzájemnost pouze u těch cizozemských (v daném případě německých) rozhodnutí, která byla vydána po dni vydání tohoto Prohlášení. Ministerstvo spravedlnosti použitím výrazu „napříště“ nevyjádřilo nic jiného (zejména pak se zohledněním § 54 zákona č. 97/1963 Sb.), nežli pokyn pro soudy rozhodující ve vykonávacím (exekučním) řízení vycházet (pro futuro) z (již) ve vztahu k danému státu splněné zákonné podmínky předpokládané pro uznání a výkon cizího rozhodnutí, a to zaručené vzájemnosti (§ 64 písm. e/ zákona č. 97/1963 Sb.). Jak správně upozorňuje oprávněná ve svém vyjádření k dovolání, dovolatelka přehlíží, že rozhodné Prohlášení Ministerstva spravedlnosti není a nemůže být takové povahy, aby samo zakládalo práva, jelikož toliko osvědčuje již existující skutečnost – zaručení vzájemnosti ze strany cizího státu (v daném případě Spolkové republiky Německo) ve věcech občanských a obchodních. Dovolací soud také připomíná, že splnění podmínky zaručené vzájemnosti není vázáno ani na vydání prohlášení předpokládaném § 54 zákona č. 97/1963 Sb., neboť v případě neexistence takového prohlášení záleží na posouzení soudu samotného, zda-li materiální vzájemnost ve vztahu k plušnému státu v těchto procesních otázkách je či není dána. Existence relevantního prohlášení tak (při respektování jeho současné závaznosti pro soudy a jiné státní orgány) usnadňuje (nejen) soudům zjištění právně relevantní skutečnosti, představující předpoklad pro uznání a výkon cizozemského rozhodnutí, čímž předchází – jistě mnohdy obtížnému – hodnocení postupu orgánů cizího státu závisící na obsahu cizích právních předpisů nebo zachovávané praxi. Akceptace názoru dovolatelky by naopak ve svém důsledku existenci zaručení vzájemnosti popřela, neboť by tímto postupem byla založena diference cizozemských (německých) rozhodnutí na ta, která byla vydána před vydáním

příslušného Prohlášení a na ta, která byla vydána až následně; za této situace by tak – bez jakéhokoliv zákonného či právně-logického důvodu – nepřipustně existovala (co do možnosti jejich vykonatelnosti) rozhodnutí různé kvalitativní povahy.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. se tedy dovolatelce právní posouzení věci odvolacím soudem zpochybnit nepodařilo. Odvolací soud uplatnil v dané věci právní názor shodný s tím, který byl vyložen. Protože je jeho rozhodnutí ve smyslu § 243b odst. 2 o.s.ř. správné, Nejvyšší soud, aniž by nařizoval jednání, podle téhož ustanovení dovolání zamítl.

O nákladech dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 5, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. V dovolacím řízení vznikly oprávněné v souvislosti se zastoupením advokátem náklady, které spočívají v odměně za zastupování ve výši 11.240,- Kč [srov. § 3 odst. 1 bod 6 (z předmětu sporu 31.511,42 EUR při kurzovém přepočtu 28.470 Kč/ 1 EUR – § 3 odst. 6), § 10 odst. 3, § 12 odst. 1 písm. a/ bod 1., § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb., č. 110/2004 Sb. a č. 617/2004 Sb.], v paušální částce náhrady výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 75,- Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb. a č. 618/2004 Sb.), celkem tedy ve výši 11.315,- Kč. Nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje i na tyto náklady (§ 270 odst. 1 věta druhá o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. září 2006

JUDr. František Ištváněk, v. r.

předseda senátu